Předmětem sporu, o němž bylo okresnímu úřadu v Chrudimi vzhledem k stížnosti firmy K. rozhodovati, byla výlučně otázka, zda okr. nemoc. pojišťovna v Chrudimi právem nevzala na vědomí odhlášku dvou zaměstnanců u ní pojištěných. Okr. úřad uznal stanovisko okr. nemoc. pojišťovnou zastávané správným, při čemž si předběžně a za účelem zodpovědění předmětu sporu řešil otázku, zda jsou tu podmínky pro to, aby zaměstnanci P. a V. byli pojištěni u nemoc. pojišťovny soukr. úředníků a zřízenců v Praze; shledav pak, že tomu tak není, potvrdil stanovisko okr. nemoc. pojišťovny, odmítající vzíti na vědomí odhlášku jmenovaných osob.

Z toho je zřejmo, že v tomto sporu stěžující si pojišťovna vůbec stranou býti nemohla, neboť šlo toliko o spor mezi jmenovanou firmou a okr. nemoc. pojišťovnou v Chrudimi a zodpovědění předběžné otázky okr. úřadem netvoří ještě judikátní výrok, schopný právní moci vůči stěžující si pojišťovně; stranou v tomto sporu se nemohla státi ani tím, že výměr okr. úřadu jí byl z jakéhokoliv důvodu doručen.

Výměr okr. úřadu se nejeví také jako rozhodnutí ve smyslu § 160 a) nov. zák. č. 221/1924 Sb., neboť nešlo v tomto stadiu ještě o spor mezi dvěma nemocenskými pojišťovnami a zejména neobrátila se žádná z pojišťoven na okr. úřad, aby rozhodl o pojistné příslušnosti toho kterého pojištěnce; bez takovéto žádosti by okr. úřad vůbec nebyl k rozhodování příslušným a znění prvostupňového výměru také nikterak nenasvědčuje tomu, že by byl okr. úřad chtěl vydati rozhodnutí podle cit. ustanovení.

Ale pak bylo věcí žal. úřadu, aby odvolání stěžující si pojišťovny pro nedostatek legitimace odmítl; neučinil-li tak a rozhodl-li o odvolání nelegitimované strany věcně, porušil podstatné formy řízení.

Č. 12.055.

Školství: * V oboru školských zákonů býv. země Slezské není všeobecného předpisu, jenž by stanovil, že odvolací lhůta jest zachována tím, že odvolání bylo podáno poslední den lhůty na poštu.

(Nález ze dne 3. října 1935 č. 18.282/35.)

Prejudikatura: srov. pro Čechy a Moravu: Boh. A 102/19, 694/21, 711/21, 1401/22, 1994/23, 2670/23, 2753/23, 3516/24, 3951/24.

Věc: Jan K. v Č. proti ministerstvu školství a národní osvěty o včasnost opravného prostředku ve věci školské.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Nař. rozhodnutím odmítlo min. škol. instanční odvolání Jana K. podané do výnosu zšr-y v Brně z 27. ledna 1931 ve věci existence služebního poměru učitelského v býv. zemi Slezské, a to z toho důvodu, že podle doručenky byl onen výměr Janu K. doručen dne 21. února 1931, avšak odvolání došlo zšr-y, jakožto zákonného místa podacího, teprve dne 9. března 1931, tedy po uplynutí zákonité odvolací lhůty.

Judikátním obsahem tohoto rozhodnutí, jak jej pojímá i stížnost podaná Janem K. k nss-u, jest tedy výrok, že odvolání Jana K. podané proti výnosu zšr-y v Brně z 27. ledna 1931 se odmítá pro opožděnost. Žal. úřad neuvádí blíže, kterou zákonnou normu má na mysli, mluvě o zákonitém místě podacím a zákonité odvolací lhůtě. Svému výroku přičinil pouze dodatek, jímž »podotýká, že od sloučení býv. země Slezské se zemí Moravskou v jeden právní celek platí po stránce formální právní předpisy zem. zákonů moravských i pro věci školské«.

Dodatek zde reprodukovaný není ani svou právní povahou, ani obsahem dosti jasný. Zdá se, že zamýšlen byl žal. úřadem jako pouhý interní pokyn pro zšr-u v Brně. Avšak pojetím do intimace, svědčící st-li, stal se tento pasus součástí nař. rozhodnutí. Stížnost se také proti němu obrací, a vykládá jej po stránce obsahové jako projev názoru, že po sloučení země Slezské se zemí Moravskou platí pro školské věci slezské (v nař. rozhodnutí chybí) formální předpisy zem. zákonů moravských. Tvrdí, že podle předpisu § 1 vl. nař. č. 159/1928 Sb. platí pro školské věci z území býv. země Slezské předpisy této býv. země a že podle těchto předpisů bylo odvolání k min. podáno včas.

Se stížností je souhlasiti v tom, že sporná věc má býti posuzována podle školských právních předpisů, platných v býv. zemi Slezské. Zásadu tuto, vyplývající ostatně z právní povahy reformy veřejné správy, provedené zákonem č. 125/27 Sb., obsahuje totiž § 1 vl. nař. č. 259/1928 Sb., stanovící zcela jasně a všeobecně: »(Zem. škol. rada v Brně) jest povinna úřadovati pro území býv. země Slezské podle předpisů, v tomto území dosud platných.« Avšak správný není názor stížnosti, že podle slezských školských předpisů se do rekursní lhůty nevčítají dny poštovní dopravy.

St-l se dovolává po této stránce zcela povšechně »předpisů pro území bývalé země Slezské«, jednak § 30 zák. č. 104/1926 Sb., nevytýkaje vůbec, že nař. rozhodnutí necituje náležitě normy, o kterou se opírá. Nedostatek citace normy nebrání v daném případě ani nss-u, aby přezkoumal jedinou právní otázku, na spor vznesenou, byla-li lhůta odvolací zachována tím, že odvolání bylo podáno poslední den lhůty na poštu.

V tom směru jest nejprve konstatovati, že na dnešní případ vůbec nedopadá předpis § 30 zák. č. 104/1926 Sb., pojednávající o námitkách proti opatřením, jimiž byly učiteli služební příjmy z úřední moci upraveny, resp. o odvoláních proti rozhodnutím o služebních příjmech. V daném případě nešlo však ani o námitky, ani o odvolání proti opatřením, resp. rozhodnutím, jaká má na mysli § 30 zák. č. 104/1926 Sb., nýbrž o rozhodnutí otázky, zda existuje vůbec služební poměr st-lův ke školské správě, zejména s ohledem na § 2 č. 103/1920 Sb.

Možno tedy jedině zkoumati, zda výrok žal. úřadu se nepříčí zákonu z jiného důvodu. Po této stránce jest konstatovati: Podle stálé judikatury nss-u jest lhůta zachována odevzdáním opravného prostředku poště jen tehdy, je-li to výslovně pro dotčený obor veřejného práva stanoveno. Pro obor řízení před úřady školskými judikuje nss ustáleně v oboru školských zákonů českých a moravských, že v řízení před školními úřady těchto zemí takového předpisu není (Boh. A 102/19, 694/21, 711/21, 1401/22, 1994/23, 2670/23, 2753/23, 3516/24, 3951/24). Předpisu takového neshledává však nss ani v normách upravujících řízení před

úřady školskými býv. země Slezské, zejména není takového ustanovení v předpisu § 37 zák. č. 18/1870 z. z. slez., jenž by v daném případě mohl přicházeti v úvahu.

Právem tedy v daném případě žal. úřad nepřihlížel ke dni, kdy rekurs st-lův byl odevzdán poštovní dopravě, a námitka, která tvrdí opak, jest bezdůvodná.

Pokud st-l při veřejném ústním líčení dovozoval, že lhůta byla dodržena proto, že do jeho rukou bylo rozhodnutí zšr-y doručeno až 23. února 1931 a že doručení dne 21. února se stalo do rukou příbuzného Pavla K., nelze k této námitce přihlédnouti, poněvadž nebyla obsažena v písemné stížnosti (§ 18 zák. o ss), v níž naopak jest uvedeno, že st-l byl o rozhodnutí zšr-y zpraven dne 21. února 1931.

Č. 12.056.

Učitelstvo (Slovensko): Platí předpis § 51 odst. 1 služ. pragmatiky učitelské č. 162/1928 Sb. (o započtu 10 let do započítatelné doby služební pro vyměření odpočivných požitků) pro učitele církevních škol, pensionované před 1. lednem 1926?

(Nález ze dne 3. října 1935 č. 18.459/35.)

Věc: Aurel J. ve S., jakožto opatrovník Markéty Z. (adv. Dr. Bedřich Mautner z Prahy) proti referátu ministerstva školství a národní osvěty v Bratislavě o přípočet služební doby.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Dekretem referátu min. škol. z 25. srpna 1925 byla Markéta Z., definitivní učitelka evang. aug. vyz. ludové školy ve S., narozená roku 1882, po dokázané neschopnosti k službě učitelské podle § 185 nař. min. vyuč. z 20. srpna 1905 č. 70000 přeložena na trvalý odpočinek dnem 31. srpna 1925 a vyměřeno jí výslužné.

Podáním na týž referát z 5. října 1932 žádal st-l jakožto opatrovník Markéty Z., aby u příležitosti úpravy jejího výslužného podle zák. č. 70/1930 Sb. bylo jí k její započítatelné služební době podle § 51 odst. 1 vl. nař. č. 162/1928 Sb. připočítáno 10 let a byl jí vyplacen rozdíl odpočivných požitků z přípočtu toho vyplývající od jejího přeložení do výslužby dnem 1. září 1925.

Referát min. škol. nař. výnosem vyměřil Markétě Z. podle nově stanovené pensijní základny odpočivné platy od 1. ledna 1933 a současně zamítl žádost st-lovu o započítání 10 roků pro výměru výslužného, poněvadž odst. 1 § 51 vlád. nař. ze 14. září 1928 č. 162 Sb. se jmenované netýká, ježto byla přeložena na trvalý odpočinek před 1. lednem 1926.

O stížnosti, podané na toto rozhodnutí, nss uvážil:

Markéta Z. byla učitelkou při církevní škole ludové a odešla do výslužby dnem 31. srpna 1925; učitelský zák. č. 104/1926 Sb., vstoupivší v účinnost dne 1. ledna 1926, ji tudíž v činné službě již nezastihl.

Předpisy učit. zák. 104/26 Sb. stejně jako předpisy zákona platového č. 103/1926 Sb., zejména i ustanovení těchto zák. o odpočiv-